

**SPECYFIKACJA TECHNICZNA WYKONANIA
I ODBIORU ROBÓT BUDOWLANYCH
SST 02.10.
„ROBOTY BUDOWLANE –PRACE KONSERWATORSKIE”**

NAJWAŻNIEJSZE OZNACZENIA I SKRÓTY

ST – „Specyfikacja Techniczna”
OST – „Ogólna Specyfikacja Techniczna”
SST – „Szczegółowa Specyfikacja Techniczna”
PZJ – „Program Zapewnienia Jakości”
bhp. – bezpieczeństwo i higiena pracy

Grudzień 2017 r.

**Opracował:
inż. Ryszard Kowalski**

SST 02.10.	SZCZEGÓŁOWA SPECYFIKACJA TECHNICZNA ROBOTY BUDOWLANE – PRACE KONSERWATORSKIE
-----------------------	---

SPIS TREŚCI

- 1. WSTĘP**
 - 1.1. Przedmiot SST
 - 1.2. Zakres stosowania SST
 - 1.3. Zakres robót objętych SST
 - 1.4. Klasyfikacja robót wg CPV
 - 1.5. Ogólne wymagania dotyczące robót
 - 1.6. Określenia podstawowe
- 2. MATERIAŁY**
- 3. SPRZĘT**
- 4. TRANSPORT**
- 5. WYKONANIE ROBÓT**
 - 5.1. Ogólne zasady wykonywania robót
 - 5.2. Dokumentacja fotograficzna
 - 5.3. Miejscowa dezynfekcja
 - 5.4. Wstępne wzmocnienie pudrujących się elementów ceglanych, kamiennych, tynków, fug
 - 5.5. Konserwacja murów
 - 5.5.1. Wykonanie izolacji wodochronnej
 - 5.5.2. Wykonanie opaski wokół budynku
 - 5.5.3. Usunięcie wtórnych zapraw i tynków cementowych z elewacji
 - 5.5.4. Kominy
 - 5.6. Konserwacja elewacji
 - 5.6.1. Usunięcie wtórnych, niedyfuzyjnych powłok elewacyjnych
 - 5.6.2. Oczyszczenie powierzchni elewacji (tynki i cegła)
 - 5.6.3. Oczyszczanie powierzchni drewnianych belek szachulca
 - 5.6.4. Wzmocnienie struktury tynków
 - 5.6.5. Wzmocnienie struktury drewna
 - 5.6.6. Odsolenie murów ceglanych
 - 5.6.7. Tynkowanie i malowanie elewacji

- 5.6.8. Konserwacja belek szachulca
- 5.6.9. Likwidacja ubytków w ceglach
- 5.6.10. Przemurowania i wymiana licówki
- 5.6.11. Usunięcie wtórnych warstw cementowych z mur ceramicznego (s. Oliwski)
- 5.6.12. Spoinowanie
- 5.6.13. Scalenie kolorystyczne elewacji
- 5.7. Konserwacja dekoracji architektonicznych wykonanych z kamienia
- 5.7.1. Oczyszczanie powierzchni maskaronów
- 5.7.2. Oczyszczanie granitu
- 5.7.3. Wzmacnianie kamieni
- 5.7.4. Wypełnienie ubytków i rekonstrukcje rzeźbiarskie
- 5.7.5. Likwidacja ubytków w kamieniu
- 5.8. Konserwacja dekoracji architektonicznych wykonanych z kamienia Spichlerz Oliwski
- 5.8.1. Oczyszczanie powierzchni płyt kamiennych
- 5.8.2. Wzmacnianie kamieni
- 5.8.3. Wypełnienie ubytków i rekonstrukcje rzeźbiarskie
- 5.8.4. Zabezpieczanie polichromii
- 5.9. Hydrofobizacja elewacji
- 5.10. Stolarka okienna i bramy
- 5.10.1. Stolarka okienna
- 5.10.2. Konserwacja bram
- 5.10.3. Konserwacja elementów metalowych
- 5.11. Obróbki blacharskie, orynnowanie
- 5.12. Napis informujący o funkcji obiektów spichlerz Panna
- 5.13. Dokumentacja konserwatorska powykonawcza
- 6. KONTROLA JAKOŚCI ROBÓT**
- 7. OBMIAR ROBÓT**
- 8. ODBIÓR ROBÓT**
- 9. PODSTAWA PŁATNOŚCI**
- 10. PRZEPISY ZWIĄZANE**

1.	WSTĘP
1.1.	Przedmiot SST

Przedmiotem niniejszej szczegółowej specyfikacji technicznej (SST) są wymagania dotyczące wykonania i odbioru prac konserwatorskich, które zostaną wykonane w ramach realizacji projektu budowlanego pt. „Remontu elewacji zabytkowych spichlerzy Panna, Miedź, Oliwski”

1.2.	Zakres stosowania SST
------	-----------------------

Specyfikacja Techniczna jest stosowana jako dokument przetargowy i kontraktowy przy zleceniu i realizacji robót wymienionych w pkt.1.1.

1.3.	Zakres robót objętych SST
------	---------------------------

Specyfikacja dotyczy wszystkich prac konserwatorskich związanych z remontem elewacji budynków spichlerzy.

1.4.	Klasyfikacja robót wg CPV
------	---------------------------

Klasyfikacja robót objętych Specyfikacją wg CPV (Wspólnego Słownika Zamówień):

Kategoria robót	45453100-8	Roboty renowacyjne
	45453000-7	Roboty remontowe i renowacyjne
	45442100-8	Roboty malarskie

1.5.	Ogólne wymagania dotyczące robót
------	----------------------------------

Wykonawca robót jest odpowiedzialny za jakość ich wykonania oraz za ich zgodność z dokumentacją projektową, ST i poleceniami Inspektora nadzoru. Ogólne wymagania dotyczące robót podano w OST „Wymagania ogólne”.

1.6.	Określenia podstawowe
------	-----------------------

Określenia podane w niniejszej Specyfikacji są zgodne z obowiązującymi odpowiednimi normami, wytycznymi i określeniami podanymi w Specyfikacji OST „Wymagania ogólne”

2.	MATERIAŁY
----	-----------

Ogólne wymagania dotyczące materiałów, ich pozyskiwania i składowania podano w OST „Wymagania ogólne”.

Po rozpoznaniu zagrożeń, uszkodzeń, bezpośrednio po uzyskaniu dostępu do elementów ostatecznym uzgodnieniu technologii (Programu Konserwatorskiego) z Inspektorem nadzoru (w szczególności preparaty czyszczące, uzupełniające, wzmacniające hydrofobizujące) powinny odpowiadać wymaganiom normowym lub aprobatom danych uzgodnionych materiałów konserwatorskich i zaleceniom producenta.

Przykładowe preparaty zastosowane do prac konserwatorskich podano w punkcie 5 niniejszej specyfikacji

Woda

Do prac należy używać wodę wodociągową, w wypadku konieczności użycia innej wody musi ona odpowiadać warunkom podanym w normie PN-EN 1008:2004.

Piasek

Piasek powinien spełniać wymagania normy PN-79/B-06711 "Kruszywa mineralne.

Piaski do zapraw budowlanych", a w szczególności:

- nie zawierać domieszek organicznych,
- mieć frakcje różnych wymiarów, a mianowicie; piasek drobnoziarnisty 0,25-0,5 mm, piasek średnioziarnisty 0,5-1,0 mm, piasek gruboziarnisty 1,0-2,0 mm.
- Do spodnich warstw tynku należy stosować piasek gruboziarnisty odmiany 1, do warstw wierzchnich - średnioziarnisty odmiany 2.
- Do gładzi piasek powinien być drobnoziarnisty i przechodzić całkowicie przez sito o prześwicie 0,5 mm,

Cegła pochodząca z rozbiórki

Wymiary, kształt i kolor powinien być zbliżony do cegły istniejącej

Zaprawa wapienno-trasowa

Tras inaczej (pucolana) jest zmieloną skałą wulkaniczną, składającą się głównie z krzemionki oraz różnych materiałów. Sam tras nie twardnieje, jednak w połączeniu z wapnem bądź cementem tworzy spoiwo o wyśmienitych właściwościach technicznych. Zawierające tras zaprawy twardnieją nie tylko na skutek wchłaniania dwutlenku węgla z powietrza, lecz także w połączeniu z wodą. Tras jest absolutnie naturalnym materiałem, a więc nie stwarza jakiegokolwiek zagrożenia dla środowiska. Nie jest on zwyczajnym dodatkiem jak wiele innych tworzyw, lecz oddziałyującym synergetycznie środkiem ulepszającym cały zakres własności fizycznych produktu. Do wykonania prac należy stosować suchą fabryczną zaprawę na bazie wapna hydraulicznego, trasu, lekkich mineralnych kruszyw o frakcjach 0,1, 0,2 lub 0,4 mm, ewentualnie specjalnych dodatków mikrowłókien poprawiających własności zaprawy.

Zaprawa wapienno-trasowa nadaje się do przygotowania zaprawy murarskiej do wszystkich rodzajów cegieł ceramicznych, silikatowych, pustaków z betonu lekkiego, pumeksowego, kamieni naturalnych. Można ją stosować jako zaprawę do prac kamieniarskich oraz układania nawierzchni z kostki kamiennej pod przeciętne obciążenia, a także jako zaprawę do prac tynkarskich wykonywanych ręcznie wewnątrz i na zewnątrz. Zaprawa wapienno-trasowa szczególnie nadaje się do prac renowacyjnych w obiektach objętych ochroną konserwatorską oraz w nowoczesnym budownictwie ekologicznym.

Wydajność i zużycie. Z 40-kilogramowego worka zaprawy wapienno-trasowej można uzyskać ok. 26 litrów mokrej zaprawy. Z 1 tony można uzyskać 650 litrów mokrej zaprawy.

Zaprawa jest zgodna z normą

3.	SPRZĘT
-----------	---------------

Ogólne wymagania dotyczące sprzętu podano w OST „Wymagania ogólne”.
Roboty można wykonać przy użyciu dowolnego typu sprzętu dostosowanego do rodzaju robót.

Wykonawca przystępujący do prac powinien posiadać następujący sprzęt i narzędzia:

- do przygotowania podłoża – narzędzia do usuwania zniszczonych fragmentów:
młotki, przecinaki; narzędzia do oczyszczenia powierzchni: szczotki, szczotki druciane,
- urządzenie do czyszczenia wodą pod wysokim ciśnieniem,
- do nasączania preparatem do wzmacniania kamienia i cegły - niskociśnieniowe urządzenie natryskowe, urządzenia do natrysku bezpowietrznego, opryskiwacz butelkowy, kompresy,
- do przygotowania zapraw - mieszarka przeciwbieżna, przy małych ilościach mieszarka z pojedynczym mieszadłem lub wiertarka o regulowanej prędkości obrotowej z zamocowanym mieszadłem, pojemniki na zaprawę,
- do nakładania impregnatu hydrofobizującego - niskociśnieniowe urządzenie natryskowe, opryskiwacz butelkowy.
- do nakładania i obrabiania zapraw renowacyjnych - pędzel, kielnie, szpachla, paca pokryta porowatą gumą, cykliny, narzędzia kamieniarskie, kompresy itd.,
- do spoinowania – kielnia i kielnia spoinówka.
- do scalenia kolorystycznego - pędzel,

4.	TRANSPORT
-----------	------------------

Ogólne wymagania dotyczące transportu podano w OST „Wymagania ogólne”.
Materiały i elementy mogą być przewożone dowolnymi środkami transportu.
Materiały proszkowe zawierające cement należy chronić przed zawilgoceniem, wodorozcieńczalne impregnaty, grunty i farby należy chronić przed mrozem. Materiały należy składować w zadaszonych magazynach. Należy sprawdzać termin ważności produktu.

5.	WYKONYWANIE ROBÓT
-----------	--------------------------

5.1.	Ogólne zasady wykonywania robót
-------------	--

Ogólne zasady wykonania robót podano w OST „Wymagania ogólne”.

Przed podjęciem prac konserwatorskich należy wykonać wszelkie niezbędne badania w celu przygotowania Programu Prac Konserwatorskich i jego uzgodnieniu z Konserwatorem oraz uzyskania Pozwolenia Na Prowadzenie Prac Konserwatorskich Przy Zabytkach.

Przed przystąpieniem do wykonywania robót konserwatorskich powinny być zakończone wszystkie roboty przygotowawcze budowlane - skuwanie i zmywanie pozostałości do stanu surowego, ponad to ukończone powinny być roboty konstrukcyjne, instalacyjne elektryczne, zamurwane przebiecia i bruzdy, inne elementy otoczenia winny być zabezpieczone folią budowlaną przed wtórnym zniszczeniem. Prace konserwatorskie należy wykonywać w temperaturze nie niższej niż +5°C lub jeśli wymagać tego będzie uzgodniona technologia w wyższej temperaturze.

Zaleca się chronić świeżo wykonane elementy czy też prace zewnętrzne w ciągu pierwszych dwóch dni przed zbytnim nasłonecznieniem, wysychaniem i silnymi wiatrami. W okresie wysokich temperatur świeżo wykonane roboty powinny być w czasie wiązania i twardnienia, tj. w ciągu co najmniej 1 tygodnia, pielęgnowane zgodnie z wymaganiami technologicznymi uzgodnionego zakresu prac.

Podczas prac remontowo-konserwatorskich należy zachować szczególną ostrożność w trakcie posługiwania się preparatami chemicznymi i urządzeniami technicznymi stosowanymi w trakcie konserwacji. Szczególną ostrożność należy również zachować podczas pracy na rusztowaniach. Pracownicy powinni być poinformowani o kolejności wykonywania i zakresie prac budowlanych. Powinni posiadać aktualne wyniki badań lekarskich, być wykwalifikowani do wykonywania odpowiednich robót i obeznani ze sprzętem i środkami używanymi podczas prac oraz z obowiązującymi przepisami BHP.

Uwaga:

W programie prac konserwatorskich do opisania poszczególnych prac lub zabiegów konserwatorskich użyto, w sytuacjach tego wymagających, nazw własnych produktów, co wynika z art. 25 ust.1 pkt.2 ustawy z dnia 23-07-2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. [Zagospodarowanie zabytku nieruchomego]

1. Zagospodarowanie na cele użytkowe zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru wymaga posiadania przez jego właściciela lub posiadacza: ...

2) uzgodnionego z Miejskim Konserwatorem Zabytków programu prac konserwatorskich przy zabytku nieruchomym, określającego zakres i sposób ich prowadzenia oraz wskazującego niezbędne do zastosowania materiały i technologie;

W odniesieniu do regulacji przepisów o zamówieniach publicznych dopuszczalne jest, za zgodą Zamawiającego oraz kierownika robót konserwatorskich, stosowanie materiałów i technologii równoważnych.

5.2.	Dokumentacja fotograficzna
------	----------------------------

Bezpośrednio przed planowanym remontem należy wykonać szczegółową dokumentację fotograficzną obiektu z rusztowania i odnotować to w Dzienniku Prac Konserwatorskich (DPK), uściślając jednocześnie program konserwatorski. Należy pobrać próbki materiałów (zapraw, tynków, cegły) w celu zamówienia materiału odpowiedniego do zastąpienia pierwotnego.

5.3.	Miejscowa dezynfekcja
------	-----------------------

Czynność ta powinna być wykonana przed rozpoczęciem zabiegów technologicznych, aby zarodniki mikroflory nie były przenoszone w trakcie prac z jednych elementów na inne. Dezynfekcji należy poddać wszystkie miejsca porośnięte glonami, grzybami oraz porostami. Proponujemy użycie np. Algatu w przypadku glonów, np. Boramonu do grzybów lub mieszanki np. Algatu z Boramonem do niszczenia porostów. Preparat najlepiej nanieść metodą natrysku. Proponowane roztwory mają zdolność niszczenia mikroorganizmów oraz zapobiegają porastaniu przez okres kilku lat pod warunkiem, że materiał konserwowany nie będzie traktowany detergentami. Dlatego dla wzmocnienia efektu należy profilaktycznie nanieść mieszankę na zagrożone miejsca raz jeszcze po zakończeniu zabiegów. Szczegóły wykonania i przygotowania podłoża patrz (patrz SST 02.01)

5.4.	Wstępne wzmocnienie pudrujących się elementów ceglanych, kamiennych, tynków, fug
------	--

W miejscach, gdzie struktura materiałów przeznaczonych do konserwacji jest na tyle osłabiona, że mogłaby ulec uszkodzeniu lub zniszczeniu w trakcie czyszczenia, usuwania nawarstwień, czy innych zabiegów, należy ją wzmocnić w stopniu umożliwiającym dalszą, bezpieczną pracę. Należy zastosować preparat hydrofilny oparty na tetraetoksylanie mający zdolność wbudowywania się w strukturę materiałów zawierających w swoim składzie krzemionki. Optymalnymi warunkami dla prawidłowego przebiegu reakcji wiązania związków tetraetoksylanu jest wilgotność względna powietrza w granicach 50 – 70 %. Materiał przed nasyceniem musi być suchy, a po wprowadzeniu środka chroniony przed nadmierną wilgocią przez okres dwóch tygodni.

W czasie prac zastosować ten preparat lub inny o równoważnych parametrach

• **np. gotowy preparat wzmacniający KSE 300 firmy Remmers**

Preparat do wzmacniania kamienia, cegły zawierający rozpuszczalniki organiczne oparty na estrach etylowych kwasu krzemowego (KSE). Stopień wytrącania żelu ok. 30%. Preparat oparty na tetraetoksylanie

Dane techniczne w momencie dostawy

Zawartość substancji czynnej: ok. 99 % wag.

System katalizatora: neutralny

Gęstość przy 20°C: 1,0 g/cm³

Kolor: bezbarwny, lekko żółtawy

Zapach: typowy

Dane techniczne po wytworzeniu substancji czynnej

Ilość wytrąconego żelu: ok. 300 g/l

Uboyczny produkt reakcji: etanol (ulatnia się)

Rodzaj opakowania: Pojemniki z blachy 5 l, 30 l, 200 l

Zużycie:

Zużycie preparatu Remmers KSE 300 zależy przede wszystkim od rodzaju i stanu wzmacnianego podłoża, oraz od postawionego zadania względnie wynikającej z tego techniki aplikacji. W zależności od tego zużycie może

wynosić pomiędzy 0,1 l na m² a wieloma litrami na m². Należy je zawsze wcześniej określić w laboratorium w trakcie badań wstępnych oraz na powierzchni próbnej.

Składowanie:

W zamkniętych, oryginalnych pojemnikach, w miejscu chronionym przed mrozem, chłodnym i suchym można składować przez co najmniej 12 miesięcy. Remmers KSE 300 reaguje z wilgocią zawartą w powietrzu, dlatego napoczęte opakowania należy szczelnie zamknąć po pobraniu materiału.

Bliższe informacje na temat bezpieczeństwa podczas transportu, składowania i stosowania oraz na temat usuwania i ochrony środowiska znajdują się w aktualnej karcie charakterystyki produktu.

Oznaczenie zagrożeń:

Xn Produkt szkodliwy

Najważniejsze zagrożenia dla człowieka i środowiska:

R 10 Produkt łatwopalny.

R 20 Działa szkodliwie przez drogi oddechowe.

R 36/37 Działa drażniąco na oczy i drogi oddechowe.

Obszary stosowania

Przeznaczony do wzmacniania średnioporowatych, nasiąkliwych, osłabionych materiałów budowlanych, przede wszystkim piaskowca. Do wzmacniania historycznych tynków i spoin. W przypadku kamieni zawierających pęczniące minerały ilaste i wykazujących przez to wyraźne pęcznienie i skurcz, zaleca się wykonanie wcześniejszego zabezpieczenia preparatem Remmers Antihydro (nr art. 0616) w celu ograniczenia pęcznienia. W razie potrzeby badania wykonuje laboratorium firmy Remmers.

Właściwości produktu

Remmers KSE 300 reaguje z wodą znajdującą się w systemie porów względnie z wilgocią atmosferyczną. Wytrąca się przy tym czysto mineralny, amorficzny, uwodniony żel dwutlenku krzemu stanowiący spoiwo. Mineralne spoiwo krzemionkowe zastępuje utracone w wyniku wietrzenia spoiwo pierwotne. Szybkość reakcji wytrącania żelu silnie zależy od temperatury i wilgotności. W normalnych warunkach (20°C / 50% wilgotności względnej powietrza) wytrącanie spoiwa krzemionkowego jest zakończone po ok. 3 tygodniach. Poniżej zestawiono najważniejsze właściwości

preparatu Remmers KSE 300:

- stopień wytrącania żelu ok. 30 %
- układ jednoskładnikowy – pewny i łatwy w stosowaniu,
- katalizator neutralny,
- możliwe jest głębokie wnikanie, aż do zdrowego rdzenia kamienia,
- brak szkodliwych dla budowy produktów ubocznych,
- wysoka odporność na czynniki atmosferyczne i promieniowanie ultrafioletowe,
- wzmocnione powierzchnie można uzupełniać zaprawą renowacyjną Remmers Restauriermörtel.

Sposób stosowania

Badania wstępne, wykonanie powierzchni próbnych:

Należy określić następujące właściwości wzmacnianego materiału (analiza stanu budowli):

1. Wilgotność materiału, zawartość szkodliwych soli, nasiąkliwość higroskopijna.
2. Chłonność, nasiąkliwość kapilarna.
3. Profil wytrzymałości, grubość warstwy osłabionej, pęcznienie hydratacyjne.
4. Zużycie materiału na m² powierzchni, głębokość wnikania, uzyskany profil wytrzymałości.
5. Ustalenie przebiegu prac.
6. Wykonanie większej powierzchni próbnej. Jest to niezbędne w celu ustalenia zmian koloru oraz sprawdzenia korelacji pomiędzy wynikami laboratoryjnymi a ilościami i wartościami osiągniętymi na obiekcie.
7. Wykonanie zabiegu i zużycie materiału muszą być nadzorowane i dokumentowane.

Przygotowanie podłoża:

Powierzchnie (kamienia naturalnego) przeznaczone do konserwacji pokryte są zabrudzeniami / patyną różnego rodzaju i wykazują przez to często zmniejszoną chłonność. Niezbędne dla przywrócenia pierwotnej chłonności czyszczenie powinno być możliwie delikatne, np. przez natryskiwanie zimną/gorącą wodą lub czyszczenie parą wodną; w przypadku trudnych do usunięcia zabrudzeń należy zastosować czyszczenie metodą rotacyjnego strumieniowania Rotec lub użyć środków czyszczących firmy Remmers (patrz odnośne instrukcje techniczne). W wielu przypadkach kamień jest już tak zwiertzały, że czyszczenie nie może odbyć się bez dotkliwej straty materiału. Aby uniknąć strat substancji można wykonać przed czyszczeniem wstępne wzmocnienie preparatem Remmers KSE 300 lub innym odpowiednim preparatem wzmacniającym firmy Remmers. Po wyschnięciu oczyszczonego podłoża należy wykonać właściwy zabieg wzmocnienia. Aby można było nasączyć całą osłabioną strefę preparatem Remmers KSE 300 konieczne jest, aby wzmacniana powierzchnia była powietrznie sucha,

chłonna i nie podgrzana. W momencie wykonywania zabiegu zarówno temperatury preparatu jak i podłoża oraz otaczającego powietrza powinny mieścić się w zakresie pomiędzy 8°C i 25°C. Dla uniknięcia silnego podgrzania można stosować np. osłony przeciwsłoneczne. Wzmacniane powierzchnie powinny wykazywać zrównoważoną wilgotność. Przed wzmocnieniem, w trakcie zabiegu i po jego zakończeniu powierzchnie należy chronić przed słońcem, deszczem i wiatrem.

Technologia nakładania:

Podstawowym warunkiem wzmocnienia jest nasączenie całej zwietrziałej strefy kamienia preparatem Remmers KSE 300, aż do zdrowego rdzenia. W tym celu preparat Remmers KSE 300 наносzony jest na materiał budowlany metodą polewania, przez zanurzanie i lub metodą kompresową. W metodzie polewania należy nasączać preparatem Remmers KSE 300 małe powierzchnie bez przerw (ewentualnie kamień po kamieniu), mokre na mokre, aż наносzony preparat nie będzie już wchłaniany przez kamień. Wybór technologii nakładania zależy przede wszystkim od zadania, które należy wykonać. Odradza się stosowanie tzw. „szybkiej hydrolizy”, ponieważ wpływa ona w niekontrolowany sposób na reakcję tworzenia żelu i przez to na wynik wzmocnienia.

Wskazówki

W razie potrzeby można po 2-3 tygodniach od pierwszego zabiegu wykonać następny zabieg wzmocnienia, przy czym zawsze należy całkowicie nasączyć całą zwietrzałą strefę kamienia. Wymagane zużycie preparatu Remmers KSE 300 należy określić w laboratorium w trakcie badań wstępnych oraz na powierzchni próbnej, zależy ono zarówno od chłonności podłoża jak i od wybranej technologii nakładania.

Zabiegi uzupełniające:

W celu uniknięcia zmiany odcienia powierzchni spowodowanej zbyt dużym jej przesyleniem preparatem Remmers KSE 300, należy bezpośrednio po osiągnięciu nasycenia przemyć powierzchnię kamienia rozpuszczalnikiem (np. rozpuszczalnikiem V 101).

Nanoszenie mas do uzupełniania ubytków w kamieniu, impregnatów hydrofobizujących i powłok malarskich:

Na powierzchnie wzmocnione preparatem Remmers KSE 300 można, po zakończeniu wytrącania żelu, nanosić zaprawę renowacyjną Remmers Restauriermörtel, środki impregnujące firmy Remmers i produkty należące do systemu farb silikonowych Remmers. Chemiczny układ „ester kwasu krzemowego” powoduje po zastosowaniu czasową hydrofobowość, która zanika w trakcie tworzenia żelu. Jeżeli wzmocnione powierzchnie podczas uzupełniania ubytków zaprawą Remmers Restauriermörtel wykazują szkodliwe zjawisko perlenia, problemowi temu można zaradzić przez przemycie powierzchni alkoholem.

Powierzchnie przylegające:

Części elewacji, które nie powinny stykać się z impregnatem, jak np. okna, powierzchnie lakierowane, szkło, należy chronić, podobnie jak rośliny, przez przykrycie folią budowlaną (polietylenową).

Narzędzia, czyszczenie

W zależności od postawionego zadania np. niskociśnieniowe urządzenie natryskowe, urządzenia do natrysku bezpowietrznego (airless), opryskiwacz butelkowy. Narzędzia muszą być suche i czyste. Po użyciu oraz przed dłuższymi przerwami w pracy należy je dokładnie oczyścić rozpuszczalnikiem V 101. Po przereagowaniu preparatu do wzmocnienia kamienia można go usunąć wyłączenie mechanicznie.

5.5.	Konserwacja murów
5.5.1.	Wykonanie izolacji wodochronnej

W celu zabezpieczenia budynku przed wodą gruntową należy wykonać izolację wodochronną poziomą, odstępuje się od wykonania izolacji pionowej, gdyż budynek, nie posiada podpiwniczenia

Izolację poziomą w postaci przepony hydrofobowej wykonać na wysokości około 5 cm nad posadzką przyziemia w ścianach ceramicznych. Do wykonania przepony stosować mikroemulsje silikonowe w postaci iniekcji niskociśnieniowej lub kremy siloksanowe aplikowane grawitacyjnie. W murze elewacji południowej i zachodniej otwory iniekcyjne (ze względu na grubość muru powyżej 1.00 m) należy wykonać obustronnie z przesunięciem otworów iniekcyjnych o około 6cm, na przeciwległych powierzchniach ściany. Do zamknięcia otworów po iniekcji, winna być użyta mineralna zaprawa bezskurczowa.

Szczegóły wykonania iniekcji niskociśnieniowej (patrz SST 02.02)

5.5.2.	Wykonanie opaski wokół budynku
--------	--------------------------------

Z uwagi, że teren objęty jest ochroną konserwatorską oraz teren przyległy do budynku jest dostępny powszechnie dla osób postronnych i nie jest własnością Zamawiającego odstępuje się od wykonania opaski żwirowej wokół budynku. Uzasadnione to jest także faktem braku podpiwniczenia budynku, a w konsekwencji niewystępowaniem krystalizacji soli mineralnych na powierzchni murów fundamentowych

5.5.3.	Usunięcie wtórnych zapraw i tynków cementowych z elewacji
--------	---

Ostateczna metoda naprawy spękania i dylatacji pomiędzy budynkami zostanie ustalona na placu budowy z poziomu rusztowania po wykonaniu odkrywek. Szczegóły wykonana prac murarskich (patrz SST 02.03), naprawy spękań (patrz SST 02.04).

5.5.4.	Kominy
--------	--------

Rozebrać czapki betonowe kominów, przemurować koronę komina powyżej połąci dachowej. Do przemurowania na zaprawie trasowej, można wykorzystać cegłę rozbiórkową, jeżeli jest w dobrym stanie. Odtworzyć czapkę betonową. Górną płaszczyznę czapki kominowej pokryć sztywnym szlamem uszczelniającym. Na spichlerzu Panna odtworzyć tynki cementowo-wapienne. Tynki pomalować elewacyjnymi farbami krzemianowymi. Szczegóły wykonana prac murarskich (patrz SST 02.03)

5.6.	Konserwacja elewacji
------	----------------------

5.6.1.	Usunięcie wtórnych, niedyfuzyjnych powłok elewacyjnych
--------	--

Problem dotyczy głównie wtórnych, niedyfuzyjnych powłok malarskich, które pojawiły się na elewacjach na przełomie XX i XXI wieku. Są to warstwy, które spowodowały przyspieszoną degradację warstw spodnich, a w części cokołowej odspojenie wszystkich warstw, również tynkarskich. Wszystkie naprawy i uzupełnienia murów przy użyciu zaprawy z dodatkiem cementu, szpachle, wtórne powłoki niewłaściwych farb należy usunąć mechanicznie. Oczyszczanie z warstw wtórnych należy wspomagać innymi metodami np. Metodą mokrą lub strumieniową, suchą.

5.6.2.	Oczyszczanie powierzchni elewacji (tynki, cegła)
--------	--

Do oczyszczania elewacji partii tynkowanych oraz kamiennych i ceglano-cokołu elewacji bocznej zaleca się zastosowanie przegrzanej pary wodnej o temperaturze około 120°C podawanej z agregatu pod ciśnieniem około 80 barów. Mycia parą nie należy wspomagać chemicznie z uwagi na elementy wykonane z materiałów wapiennych i wapienno-cementowych (tynki oryginalne i powojenne). Usunięciu podlega głównie nieestetyczna i niedyfuzyjna farba elewacyjna. Czyszczenie można wspomagać metodą ścierną. Tu proponuje się zastosowanie metody strumieniowej, suchej i użycie mikropiaskarki z odpowiednim ścierniwem, przy zachowaniu odpowiednio niskiego ciśnienia tak, aby nie zniszczyć powierzchni osłabionych elementów. **Przed zastosowaniem wybranej metody konieczne należy przeprowadzić próby czyszczenia, a wyniki przedstawić na komisji konserwatorskiej.** Prawdopodobnie delikatne oczyszczanie strumieniowe trzeba będzie wspomagać miejscowym doczyszczaniem szczotkami ryżowymi lub ostrymi nożami/szpachlami.

Zabiegi usuwania wtórnych warstw oraz oczyszczania elementów elewacji należy przez cały czas monitorować.

5.6.3.	Oczyszczanie powierzchni drewnianych belek szachulca
--------	--

Czyszczenie należy wykonać metodą ścierną, suchą przy użyciu mikropiaskarki z odpowiednim ścierniwem. Ciśnienie należy tak dobrać, aby nie zniszczyć powierzchni osłabionych elementów. **Przed wykonaniem czyszczenia konieczne należy przeprowadzić próby, a wyniki przedstawić na komisji konserwatorskiej.** Prawdopodobnie delikatne oczyszczanie strumieniowe trzeba będzie wspomagać miejscowym doczyszczaniem szczotkami ryżowymi **Zabiegi usuwania wtórnych warstw oraz oczyszczania elementów elewacji należy przez cały czas monitorować.**

5.6.4.	Wzmocnienie struktury tynków
--------	------------------------------

W miejscach, gdzie struktura materiałów jest nadal osłabiona, ma tendencję do łuszczenia się, a wręcz osypywania, należy ją wzmocnić. Punkt dotyczy nie tylko oczyszczonych z powłok wtórnych tynków, ale również zabytkowych cegieł cokołu i przyziemia, a także łuszczących się granitowych ciosów naroża południowo-wschodniego. Proponuje się zastosowanie hydrofilnego preparatu opartego na tetraetoksylanie metodą nasycania przez pędzlowanie. Należy pamiętać, że optymalnymi warunkami dla prawidłowego przebiegu reakcji wiązania związków tetraetoksylanu jest wilgotność względna powietrza w granicach 50 – 70 %. Materiał przed

nasyceniem musi być suchy, a po wprowadzeniu środka chroniony przed nadmierną wilgocią przez okres dwóch tygodni.

Zastosować np. preparat KSE 300 firmy Remmers – patrz punkt 5.4 niniejszej specyfikacji

5.6.5.	Wzmocnienie struktury drewna
--------	------------------------------

Do wzmocnienia istniejącego drewna porażonego przez mikroorganizmy oraz owady – techniczne szkodniki drewna należy zastosować preparat wzmacniający na bazie żywicy poliuretanowej. Szczegóły wykonania elementów drewnianych (patrz SST 02.07)

5.6.6.	Odsolenie murów ceglanych
--------	---------------------------

Zabieg dotyczy odsłoniętych partii cokołowych elewacji, maszkaronów z piaskowca po usunięciu z ich struktury oleju. Do odsalania proponuje się kilkakrotne zastosowanie porowatych okładów na wytypowane miejsca. Skład: pulpa celulozowa, czysty piasek kwarcowy oraz bentonit. Okłady odsalające należy zakładać na mokro, zdejmować po całkowitym wyschnięciu i wykrystalizowaniu soli na powierzchni okładu. Do odsolenia można użyć gotowych preparatów.

Wykrystalizowane sole w formie puszystych wykwitów i białych zacieków wschodniej części elewacji północnej w części zamkniętej nowym budynkiem NMM spichlerza Oliwskiego. Zanim podjęte zostaną jakiegokolwiek prace renowacyjne przy obiekcie wykwity należy zdjąć ręcznie przy pomocy szpachli oraz miękkiego pędzla i usunąć poza obręb budynku.

W czasie prac zastosować ten preparat lub inny o równoważnych parametrach

• np. gotowy kompres odsalający Entsalzungskomprese firmy Remmers

Suchy, wstępnie wymieszany materiał kompresowy do odsalania kamienia naturalnego.

Wygląd: szarobeżowy, bezwonny proszek gęstość nasypowa: ok. 1,4 kg/dm³

Rodzaj opakowania: Worki papierowe 30 kg

Zużycie: W zależności od rodzaju podłoża. W przypadku płaskich powierzchni i warstwy o grubości 15 mm ok. 20 kg/m².

Składowanie: Przy składowaniu na drewnianych rusztach, w miejscu suchym i chronionym przed wilgocią, w zamkniętych, oryginalnych opakowaniach 12 miesięcy.

Blizsze informacje na temat bezpieczeństwa podczas transportu, składowania i stosowania oraz na temat usuwania i ochrony środowiska znajdują się w aktualnej karcie charakterystyki produktu.

Oznaczenie zagrożeń: nie dotyczy

Najważniejsze zagrożenia dla człowieka i środowiska: nie dotyczy

Obszary stosowania

Odsalanie kamienia naturalnego i cegły ceramicznej w technologii kompresowej.

Właściwości produktu

Skuteczny materiał kompresowy będący kombinacją aktywnych składników mineralnych i celulozy.

Podłoże

Podłoże musi być nośne i wolne od substancji, które zmniejszają przyczepność materiału kompresowego, np. luźnych części, pyłu, wykwitów, zabrudzeń, środków antyadhezyjnych itd. Przed naniesieniem kompresu Remmers Entsalzungskomprese podłoże należy zwilżyć.

Sposób stosowania

Wymieszać 1 worek materiału z ok. 10-11 litrami wody destylowanej lub demineralizowanej i nanieść mieszankę w konsystencji plastycznej na powierzchnię przeznaczoną do odsolenia (grubość warstwy: 15-30 mm); po ok. 3 tygodniach czasu działania należy ostrożnie usunąć stwardniały kompres, następnie ponownie nałożyć materiał kompresowy i pozostawić na taki sam okres. W zależności od warunków otoczenia, zawsze w przypadku ogrzewanych pomieszczeń wewnątrz budynków lub przeciągu, należy chronić kompres przed zbyt szybkim wyschnięciem np. przez przykrycie folią. Dalsze wskazówki można znaleźć w Instrukcji WTA „Odsalanie przy pomocy kompresów”, nr 3-13-01/D.

Wskazówki

Podczas mieszania nosić maskę przeciwpyłową. Przed i po zastosowaniu należy analitycznie zbadać zawartość soli.

Narzędzia, czyszczenie

Mieszadło, kielnia, paca stalowa. Narzędzia należy czyścić na świeżo wodą.

5.6.7. Tynkowanie i malowanie elewacji

Miejsca, gdzie po zabiegach oczyszczających i odsalających brakuje tynku należy wypełnić porowatą zaprawą wapienno-cementową i malować farbami otwartymi dyfuzyjnie. Zaleca się wykonanie tradycyjnych tynków wapienno-cementowych zmieszanych z czystym żwirem budowlanym. Tego typu tynk będzie kompatybilny z tynkiem zachowanym, istniejącym.

W pasie cokołowym o wysokości do 60cm zaleca się wymienić tynk na tynk renowacyjny. Do malowania powierzchni elewacji zaleca się farby krzemianowe.

Spichlerz Oliwski. Kolorystyka powinna oscylować w obrębie barw ugrowych zachowanych i widocznych pod powłokami wtórnymi, z małą ilością barwnika

Spichlerz Miedź Należy powtórzyć kolor biały, ale w odcieniu wapiennym. Proponuje się RAL nr 9001.

Próby kolorystyczne wykonane na obiekcie należy przedstawić do akceptacji nadzorowi konserwatorskiemu.

Szczegóły wykonana prac tynkarskich i malarskich patrz (patrz SST 02.05)

Szczegóły wykonana tynków renowacyjnych (patrz SST 02.06)

5.6.8. Konserwacja belek szachulca

Współczesne belkowanie imitujące konstrukcję szachulcową należy poddać konserwacji. Powierzchnie należy oczyścić z brudu i kurzu. Wymienić fragmenty uszkodzone lub wykonać zabieg kitowania. Miejsca nowych łączeń wykonać w sposób historyczny poprzez kołkowanie. Miejsca osłabione należy wzmocnić żywicą poliuretanową. Miejsca odspojone, pęknięte należy skleić żywicą poliuretanową, a ubytki wypełnić kitami poliuretanowymi do drewna. Fragmenty drewna zawilgoconego należy dosuszyć, zdezynfekować, a następnie wzmocnić żywicą poliuretanową jak wyżej. Należy powtórzyć kolorystykę i zastosować lakierobejcę w kolorze ciemnego brązu.

Szczegóły wykonana elementów drewnianych (patrz SST 02.07)

5.6.9. Likwidacja ubytków w ceglach

Duże ubytki (50% powierzchni cegły i ubytki powyżej 4 cm głębokości) muru i cegieł należy likwidować metodami opisanymi w punkcie dotyczącym przemurowań i wymiany licówki (punkt 5.6.10)

Ubytki drobne (nie przekraczające 4 cm) i płytkie trzeba wypełnić gotową masą ze sztucznej cegły (kitami szpachlowymi), dostępną w ofercie handlowej większości znanych i cenionych firm produkujących materiały konserwatorskie. Kolor masy powinien być dostosowany do koloru istniejącej cegły.

W czasie prac zastosować ten preparat lub inny o równoważnych parametrach

• **np. gotowy preparat do likwidacji ubytków Restauriermörtel SK firmy Remmers**

Gotowa do użycia, fabrycznie mieszana sucha zaprawa renowacyjna. Spoiwo i kruszywa na bazie czysto mineralnej

Rodzaj opakowania: Worki papierowe 30 kg

Zużycie: Ok. 1,3 kg na 1 l wypełnianej przestrzeni („w”) lub ok. 1,8 kg („n”)

Zużycie jest uzależnione od grubości nakładanej warstwy materiału.

Składowanie: W zamkniętych workach, przy składowaniu w suchym miejscu, co najmniej 1 rok.

Oznaczenie zagrożeń:

Xi Produkt drażniący

Najważniejsze zagrożenia dla człowieka i środowiska:

R 36/38 Działa drażniąco na oczy i skórę.

Obszary stosowania

Zaprawa renowacyjna Remmers Restauriermörtel SK nadaje się znakomicie do w wysokim stopniu wiernego odtwarzania pierwotnej formy zniszczonego przez czynniki atmosferyczne piaskowca, cegły i betonu. Zaprawa renowacyjna Remmers Restauriermörtel SK została opracowana zwłaszcza do uzupełniania ubytków o niewielkiej objętości. Występujące w praktyce odmiany piaskowca względnie cegły różniące się kolorem i uziarnieniem możemy odtworzyć fabrycznie z dużą dokładnością po dostarczeniu próbki kamienia. Zaprawa może być także stosowana do spoinowania.

Właściwości produktu

Remmers Restauriermörtel SK jest gotową do stosowania, fabrycznie wymieszaną, suchą zaprawą, składającą się z mineralnych składników (spoiwo i kruszywo), można nią pracować w warstwach schodzących "do zera". Parametry fizyczne odpowiadają wymaganiom zapewnienia możliwie niskiego skurczu własnego oraz właściwości fizycznych i mechanicznych dostosowanych do kamienia naturalnego stanowiącego podłoże (wytrzymałości na ściskanie i odrywanie, transport wody itd.). Zaprawa Remmers Restauriermörtel SK jest elementem systemu zapraw renowacyjnych (z dwoma poziomami wytrzymałości "w" i "n") i odpowiada wymaganiom wytycznych prof. Snethlage dotyczących konserwacji kamienia. Uziarnienie kruszywa odpowiada w wysokim stopniu uziarnieniu drobnoziarnistego piaskowca. Możliwe są modyfikacje uziarnienia pomiędzy grubym i drobnym, w celu dostosowania do specyficznego podłoża.

Uziarnienie drobne < 0,2 mm, średnie < 0,5 mm, grube < 2,0 mm.

Dane techniczne produktu

Wytrzymałość na ściskanie: po 28 dniach < 8 („w“) lub < 13 N/mm² („n“)

Kolory: wg wzoru

Wytrzymałość na odrywanie: po 28 dniach >1 N/mm²

Gęstość usypowa: ok. 1,7 kg/l

Moduł Young'a E zgodnie z

DIN 1048: $E \sim 8 \cdot 10^3 \text{ N/mm}^2$

Odkształcenie skurczowe

DIN 52450: po 7 dniach ok. -0,3 mm/m po 28 dniach ok. -0,7 mm/m

Sposób stosowania

Ogólnym warunkiem możliwości wykonywania prac z użyciem Remmers Restauriermörtel SK jest nośne podłoże (wyrównany profil wytrzymałościowy). Można to osiągnąć przez obróbkę kamieniarską lub przez konserwację konsolidującą, w razie potrzeby w połączeniu z impregnacją preparatem Remmers Antihygro.

Konserwatorskie przygotowanie kamieniarskie:

W przypadku powierzchni o dużej wartości artystycznej lub historycznej, gdy przygotowanie podłoża metodami kamieniarskimi mogłoby wiązać się z utratą oryginalnego charakteru, należy wykonać przygotowanie podłoża względnie prace mające na celu konsolidację kamienia w systemie preparatów wzmacniających kamień Remmers opartych na estrach kwasu krzemowego. Dokładny sposób postępowania należy określić indywidualnie dla każdego obiektu. Jedynie w przypadku bardzo wystających elementów budowlanych, jak gzymsy itp. powinno się zastosować zbrojenie w formie gwiazdowych dybli lub prętów ze stali nierdzewnej.

Nakładanie zaprawy renowacyjnej:

Przed nałożeniem zaprawy Remmers Restauriermörtel SK wymagane jest, szczególnie w przypadku głębokich ubytków, wykonanie jedno- lub wielowarstwowego rdzenia z zaprawy podkładowej Remmers Grundiermörtel. Miejsca przeznaczone do wykonania prac należy przedmuchać sprężonym powietrzem, dobrze wstępnie zmoczyć (zaleca się zmoczyć już dzień wcześniej) i pokryć zaprawą Remmers Restauriermörtel SK w konsystencji szlamu (ok. 1 l wody na 5 kg zaprawy). Na świeżą warstwę szlamu nakłada się natychmiast zaprawę Restauriermörtel SK w konsystencji plastycznej ok. 800 ml wody na 5 kg zaprawy), tak aby warstwa zaprawy wystawała 1-2 mm powyżej otaczającego kamienia. Należy koniecznie zachować układ spoin muru. Lekko związaną zaprawą Remmers Restauriermörtel SK przeciera się następnie pacą pokrytą porowatą gumą lub odpowiednim narzędziem drewnianym a po 3-4 godzinach (gdy ziarno wyskakuje przy przeciągnięciu cykliną) poddaje obróbce kamieniarskiej w celu dopasowania do oryginalnej powierzchni kamienia. Doświadczenie pokazuje, że nigdy nie powinno się nakładać grubszych warstw zaprawy renowacyjnej (maks. 3 cm).

Przebieg prac

Przykład przebiegu prac przy konserwacji kamienia z zastosowaniem zapraw Remmers Grundiermörtel i Restauriermörtel:

1. Starannie usunąć wymieniany materiał. Przy usuwaniu starych wypełnień należy całkowicie usunąć stare zbrojenie (przez wywiercenie na pełną głębokość a nie przez złamanie lub ucięcie). Szczególnie ostrożnie należy pracować na brzegach starych wypełnień, aby nie uszkodzić otaczającego kamienia.
2. Jako zbrojenie należy stosować materiał V4A. Zbrojenie należy wkleić materiałem bezskurczowym - żywicą epoksydową (Remmers Epoxi Bauharz). Grubość warstwy zaprawy renowacyjnej Remmers Restauriermörtel nad zbrojeniem musi wynosić co najmniej 2 cm Zbrojenie w postaci sprężonych dybli jest niedopuszczalne.
3. Starannie usunąć wszystkie luźne lub osłabione cząstki z obszaru ubytku najlepiej myjką wysokociśnieniową.
4. Naprawiane miejsca należy starannie zwilżyć (zaleca się zrobić to już dzień wcześniej).

5. Nanieść w naprawianych miejscach materiał Remmers Grundiermörtel w konsystencji szlamu jako warstwę szczepną.
6. Nałożyć gęstoplastyczną zaprawę Remmers Grundiermörtel na świeżo pokryte szlamem naprawiane miejsca. Nie wolno nakładać więcej niż 2 cm w jednym cyklu w ciągu 24 godzin. Należy koniecznie zachować układ spoin. Przy nakładaniu wielowarstwowym, po wyschnięciu pierwszej warstwy należy nadać jej szorstkość i zmoczyć. Ponownie nanieść szlam przygotowany z zaprawy Grundiermörtel i na świeżo nanieść drugą warstwę gęstoplastycznej zaprawy Remmers Grundiermörtel.
7. Zdrapać wierzchnią warstwę zaprawy Grundiermörtel z elementu płaskiego lub profilu do co najmniej 3-5 mm poniżej ostatecznej powierzchni, po ok. 2-6 godzinach od nałożenia w zależności od warunków otoczenia, gdy ziarno kruszywa wyskakuje.
8. Po 24 godzinach zwilżyć wypełnione miejsca podlegające naprawie.
9. Nanieść materiał Remmers Restauriermörtel SK w konsystencji szlamu.
10. Nałożyć gęstoplastyczną zaprawę Remmers Restauriermörtel SK (jak w przypadku zaprawy podkładowej Grundiermörtel w punktach 5 i 6), jednak ok. 2 mm powyżej ostatecznej powierzchni.
11. Należy koniecznie zachować układ spoin kamienia naturalnego. Nie dopuszcza się późniejszego nacinania spoin.
12. Ostrożnie zagęścić nałożoną zaprawę renowacyjną Remmers Restauriermörtel SK przy użyciu pacy pokrytej porowatą gumą lub odpowiedniego narzędzia drewnianego. Nie stosować pac stalowych!
13. Ostrożnie ściągnąć nałożoną zaprawę i wcisnąć w pobliżu krawędzi.
14. Wybrać cyklinę względnie narzędzia do skrobania w zależności od sposobu wykończenia powierzchni otaczającej naprawiane miejsce.
15. Obrobić wypełnione miejsce w celu upodobnienia go do otoczenia, np. wykonać prążkowanie za pomocą piły z segmentowymi zębami itd. w zależności od warunków, gdy drobne kruszywo wyskakuje i przez to wyglądem upodabnia się do piaskowca.
16. Ostrożnie omieść miękką szczotką miejsce poddane renowacji.
17. Oczyścić obszar brzegowy pomiędzy kamieniem naturalnym a miejscem wypełnionym zaprawą renowacyjną z resztek szlamu przez zmycie lub piaskowanie specjalnym pistoletem.
18. Pielęgnować w ciągu następnych 14 dni przez wielokrotne zwilżanie wszystkich naprawionych miejsc. Przez pierwsze 4 dni co najmniej dwa razy dziennie z dodatkowym zawieszeniem mokrego płótna. Szczególnie staranna pielęgnacja jest konieczna zwłaszcza w ciepłych porach roku oraz przy układaniu warstw o grubości schodzącej do zera.
19. Barwnie opracować i scalić miejsca poddane renowacji przy użyciu farby silikonowej Remmers Historic Lasur (hydrofobowy retusz) lub w technice krzemianowo-kredowej (system Bohringer).
20. Zaleca się wykonanie trwałej ochrony przed zacinającym deszczem i zanieczyszczeniami atmosfery rozpuszczonymi w wodzie. W systemie Remmers taką hydrofobową ochronę wykonuje się albo przez zastosowanie farb silikonowych (np. Remmers HistoricLasur, Schlämmlasur) albo przez impregnację (np. Remmers SL, Remmers SNL, Remmers Fassadencreme).

Wskazówki

Należy nadzorować wiązanie materiału, szczególnie w ciepłych porach roku. Wymagane jest zwilżanie nałożonej zaprawy co najmniej dwa razy dziennie w ciągu pierwszych czterech dni, aby wykluczyć możliwość nadmiernego wysuszenia zaprawy. Sprawdzonym sposobem jest zawieszenie w naprawionych miejscach wilgotnego płótna. Przestrzeganie tej wskazówki jest konieczne zwłaszcza przy układaniu warstw o grubości schodzącej do zera. W każdym zamówieniu należy obok numeru artykułu podać **informacje na temat pożądanej wytrzymałości ("w" lub "n") i na temat wielkości uziarnienia. np.: 0596/ n / 0,5 / 069** wytrzymałość/uziarnienie/kolor (numer koloru można podać, lub zostanie on określony w zakładzie produkcyjnym po dostarczeniu próbki).

Narzędzia, czyszczenie

Pędzel, kielnie, szpachla, paca pokryta porowatą gumą, cykliny, narzędzia kamieniarskie, myjka wysokociśnieniowa, kompresy itd. Narzędzia należy czyścić na świeżo wodą

5.6.10.	Przemurowania i wymiana licówki
----------------	--

Ceramikę elewacyjną o znacznym stopniu uszkodzenia należy usunąć na głębokość wynikającą ze stopnia destrukcji (głównie przyziemie wszystkich elewacji). Zabieg należy wykonać ręcznie i precyzyjnie, przy pomocy dłut lub przecinaków. Prace można wspomagać elektronarzędziami. Do usunięcia nadają się elementy zniszczone w ponad 50%. Do przemurowań cegły zastosować nową ceramikę podobną do oryginału pod względem parametrów fizyko – chemicznych i wizualnych. Cegły przeznaczone do napraw powinny charakteryzować się nie tylko zbliżoną barwą czy fakturą, ale również nasiąkliwością, porowatością i wytrzymałością mechaniczną. Muszą być wykonane z dobrej jakości materiału, dobrze wymieszanego i wypalonego. Należy pamiętać o od-

tworzeniu ceglanego wstępu w miejscach naprawianych. Do przemurowań należy wykorzystać zaprawę wapienno-trasową. Szczegóły wykonana prac murarskich (patrz SST 02.03)

Zaprawę wapienno-trasową można przygotować z użyciem mieszarek do zaprawy (betoniarek przeciwbieżnych, wolnospadowych oraz o pracy ciągłej) lub ręcznie. Aby uzyskać odpowiednią konsystencję zaprawy, należy dodać czystą wodą (ok. 6 litrów na 40 kg zaprawy).

Prace murarskie: Murowanie na pełne spoiny z nakładaniem zaprawy na powierzchnię boczną cegły i z wypełnieniem kanalików. Nadmiar zaprawy należy zebrać. Jeśli mur nie jest przeznaczony do otynkowania, nadmiaru zaprawy nie należy usuwać podczas murowania, lecz wyciśnięty materiał zaciągnąć za pomocą specjalnej kielni do spoin, giętkiej rurki lub innego podobnego narzędzia, nadając powierzchni spoiny właściwy profil. Powierzchnię muru należy niezwłocznie oczyścić.

Pielęgnacja: Świeżo ułożoną zaprawę należy chronić przed zbyt szybkim wysychaniem oraz niekorzystnym wpływem warunków atmosferycznych (mrozem, przeciągami, bezpośrednim wpływem promieniowania słonecznego oraz zacinającym deszczem) – np. poprzez przykrycie folią. Prac nie należy wykonywać, jeżeli temperatura powietrza i podłoża spadła poniżej +5°C.

Uwagi dodatkowe: Wykorzystywane cegły, jak i podłoże muszą być twarde, czyste oraz nie zamrożone. Powierzchnie murów przewidziane do obłożenia oraz podłoża pod tynk należy zwilżyć wodą (w zależności od chłonności). Podczas oceny podłoża należy uwzględnić wymogi normy DIN 18350 oraz DIN 18550. Do zaprawy wapienno-trasowej oprócz czystej wody nie należy dodawać żadnych innych składników. Zaprawa wapienno-trasowa charakteryzuje się dłuższym czasem wiązania. Dzięki temu możliwe jest wyeliminowanie nierównomiernych naprężeń oraz zapobieżenie zbyt niemu stwardnieniu spoin (co jest szczególnie ważne podczas prac z kamieniem naturalnym). W przypadku szczególnie chłonnego podłoża pod tynk należy wykonać obrzutkę.

5.6.11.	Usunięcie wtórnych warstw cementowych z mur ceramicznego (s. Oliwski)
---------	---

Wszystkie naprawy, zachlapania murów, przy których użyto zaprawy cementowej, szpachle, należy usunąć mechanicznie. Oczyszczanie z warstw wtórnych należy wspomagać innymi metodami np. metodą mokrą lub strumieniową, suchą.

5.6.12.	Spoinowanie
---------	-------------

Do wypełnienia ubytków w spoinach zaleca się użyć gotowej zaprawy produkowanej do celów konserwatorskich, o właściwościach hydraulicznych, z zawartością tufów wulkanicznych np. z trasy reńskiego. Należy dobrać masę o odpowiedniej barwie, strukturze i cechach mechanicznych, podobną do otoczenia w obrębie wstępu ceglanego. Spoinę elewacyjną należy opracować w formie półwałka z bardzo małym (około 1-2 mm) obniżeniem w stosunku do lica cegieł. Głębokość spoinowania powinna wynosić co najmniej 15 mm.

Mieszanek kolorów należy modyfikować czystym, drobnym żwirem w kolorze beżowym, „ciepłym”. Szczegóły wykonana prac murarskich (patrz SST 02.03)

5.6.13.	Scalenie kolorystyczne elewacji
---------	---------------------------------

Lico muru po wymianie pojedynczych cegieł oraz przemurowaniu większych partii będzie prawdopodobnie wymagało scalenia kolorystycznego, ale tylko powierzchni cegieł nowych, różniących się barwą. W tym celu można użyć powszechnie stosowanych, gotowych laserunków do cegieł, produkowanych przez wiele cenionych firm lub przygotować odpowiednie preparaty we własnym zakresie. Zabieg polega na położeniu cienkiej powłoki z farby silikonowej o minimalnej zawartości pigmentów i wypełniaczy. Faktura cegły jest w pełni zachowana a nałożony laserunek nie łuszczy się i jest bardzo odporny na czynniki atmosferyczne. Kolor powinien być dobrany po oczyszczeniu ściany. Farbę silikonową w odpowiednim kolorze miesza się z wodnym impregnatem silikonowym. Scalenie należy wykonać delikatnie i tylko w miejscach tego wymagających.

W czasie prac zastosować ten preparat lub inny o równoważnych parametrach

• np. gotowa farba laserunkowa **Siliconharzfarbe LA** firmy **Remmers**

Pigmentowana farba na bazie emulsji silikonowej, powłoka z dodatkami grzybo- i glonobójczymi

Rodzaj opakowania: Pojemniki z tworzywa sztucznego 5 l i 15 l

Zużycie: Międzywarstwa: ok. 0,25 l/m² Powłoka nawierzchniowa: ok. 0,20 l/m²

Składowanie: W zamkniętych oryginalnych pojemnikach, w miejscu chłodnym, ale chronionym przed mrozem co najmniej 12 miesięcy.

Identyfikacja zagrożeń

Oznaczenie zagrożeń: nie dotyczy

Najważniejsze zagrożenia dla człowieka i środowiska: nie dotyczy

Obszary stosowania

Farba Remmers Siliconharzfarbe LA ze względu na swoje właściwości nadaje się do wykonywania hydrofobowych, w wysokim stopniu przepuszczalnych dla pary wodnej powłok ochronnych na mineralnych materiałach budowlanych, zwłaszcza w kombinacji z preparatem gruntującym Imprägniergrund. Dzięki możliwości wykonywania powłok laserunkowych i dzięki mineralnemu charakterowi farba Remmers Siliconharzfarbe LA nadaje się szczególnie dobrze do stosowania na trudnym podłożu jakim jest kamień naturalny w obiektach zabytkowych. Poza tym Remmers Siliconharzfarbe LA może być stosowana jako powłoka renowacyjna na nośnych powłokach krzemianowych, silikonowych i matowych, zniszczonych przez czynniki atmosferyczne powłokach dyspersyjnych, tynkach żywicznych i funkcjonujących systemach dociepleniowych. Nie nadaje się do stosowania jako kolejna warstwa na powłokach malarskich z materiałów plastycznych, termoplastycznych i elastycznych. Takie powłoki należy wcześniej całkowicie usunąć stosując preparat Remmers Graffiti-Entferner.

Właściwości produktu

Farba silikonowa Remmers Siliconharzfarbe LA, która dzięki swojemu mikroporowatemu charakterowi jest bliska farbom mineralnym, obok stosowania w nowym budownictwie i w budownictwie przemysłowym, coraz częściej jest używana do wykonywania barwnej powłoki ochronnej na obiektach zabytkowych. Farba posiada między innymi następujące właściwości:

- wysoka przepuszczalność pary wodnej i dwutlenku węgla
- ma pozytywny wpływ na bilans cieplny budowli zgodnie z DIN 4108
- nie utrudnia reakcji karbonatyzacji
- nie zachodzi spadek wytrzymałości w wyniku zbyt szybkiego wysychania, szczególnie w przypadku tynków wg DIN 18550, grupy tynków P I (wapienne) i P II (cementowo wapienne).
- wysoka szczelność w stosunku do wody w stanie ciekłym (nawałnicowe deszcze i woda rozbryzgowa)
- zapobiega ciemnieniu spowodowanemu przez wilgoć
- zapobiega zawilgoceniu podłoża nawet przy ekstremalnym obciążeniu przez czynniki atmosferyczne
- zapobiega procesom pęcznienia

Dane techniczne produktu

Spoiwo: emulsja niskocząsteczkowej żywicy silikonowej

Pigmenty: pigmenty tlenkowe, odporne na światło i alkalia

Gęstość: 1,45-1,53 g/cm³ zależnie od koloru

Lepkość: odpowiednia do nakładania wałkiem lub pędzlem

Rozcieńczalnik: woda

Odczyn pH: 8-9

Dane techniczne powłoki:

Przepuszczalność pary wodnej wg DIN EN ISO 7783-2: $s_d \leq 0,05$ m

Współczynnik nasiąkliwości wg DIN EN ISO 1062-3: $w \leq 0,1$ kg/m²•h^{0,5}

Stopień połysku: matowy, o charakterze mineralnym

Faktura powierzchni: gładka

Wytrzymałość na odrywanie

- na nowych podłożach: $> 0,6$ N/mm²
- na zwietrzałych starych powłokach malarskich: $> 0,4$ N/mm²

Odporność na czynniki atmosferyczne: bardzo dobra

Skłonność do brudzenia się: niewielka

Klasa odporności pożarowej wg DIN 4102: klasa A2, materiał niepalny (posiada świadectwo badań)

Kolory: biały, bezbarwny, kolor z palety firmowej

Materiały budowlane chronione powłoką Remmers Siliconharzfarbe LA wchłaniają podczas opadów jedynie bardzo niewielkie ilości wody i mogą te niewielkie ilości wody łatwo oddać po ustaniu deszczu. Przez to materiał budowlany pozostaje w wysokim stopniu suchy i nie powstają w nim szkody spowodowane przez wilgoć.

Niewielka skłonność do brudzenia się:

- nie jest to materiał termoplastyczny
- wykazuje jedynie niewielkie naprężenia
- efekt samoczyszczenia podczas deszczu

Łatwe stosowanie:

- system powłokowy o niskiej alkaliczności
- nie tworzą się plamy i ślady łączenia
- łatwo można nakładać kolejne powłoki
- nie wchodzi w reakcje z minerałami zawierającymi związki żelaza i manganu

Duża różnorodność kolorów:

- szeroka paleta kolorów od odcieni pastelowych do nasyconych w pełni
- wygląd uzależniony od podłoża, matowy
- charakter bliski farbom mineralnym
- możliwość uzyskiwania powłok laserunkowych na kamieniach naturalnych

Wysoka odporność na czynniki**atmosferyczne:**

- odporna na promieniowanie ultrafioletowe
- odporna na spaliny przemysłowe i mikroorganizmy
- znakomite łączenie się ze wszystkimi podłożami mineralnymi
- nadaje się do stosowania na zniszczonych przez czynniki atmosferyczne, ale nośnych starych powłokach malarskich

Nie szkodzi środowisku:

- rozcieńczana wodą
- nie jest żrąca

Podłoże

Podłoże musi być suche, czyste, nośne, pozbawione luźnych cząstek, pyłu, środków antyadhezyjnych do szalunków, pozostałości oleistych i tłustych. Słabo przylegające warstwy starych powłok należy starannie usunąć. Powłoki zniszczone przez czynniki atmosferyczne oczyścić urządzeniem do mycia ciśnieniowego.

Sposób stosowania**Gruntowanie**

- Nośne, niczym nie pokrywane podłoża mineralne i systemy dociepleniowe wg DIN 4102 „A II” z mineralną powłoką należy impregnować preparatem Remmers Imprägniergrund Zużycie materiału: 0,2-0,4 l/m², zależnie od chłonności podłoża.
- Zniszczone przez czynniki atmosferyczne, piaszczące się, nie poddane żadnym zabiegom podłoża mineralne i kredujące powłoki krzemianowe należy gruntować preparatem Remmers Grundierung SV lub Remmers Hydro Tiefengrund. Zużycie materiału: ok. 0,3 l/m² i więcej, zależnie od jakości podłoża, przy stosowaniu jedno- lub wielokrotnym.
- Zniszczone przez czynniki atmosferyczne, matowe farby dyspersyjne i silikonowe jak również żywiczne tynki i systemy dociepleniowe zgodne z DIN 4102 "B1" powinny być gruntowane tylko w razie potrzeby preparatem Remmers Grundierung SV lub Remmers Hydro-Tiefengrund.

Szpachlowanie:

Nierówne, zagruntowane podłoża należy wyrównać szpachlówką Remmers Silicon-Spachtel.

- Ujednolicenie faktury: Jeżeli konieczne jest ujednolicenie faktury podłoża, zaleca się stosowanie farby Remmers Siliconharz Füllfarbe LA zawierającej wypełniacz. Zużycie materiału: ok. 0,3-0,5 kg/m²
- Międzywarstwa: W przypadku jednolitej faktury podłoża między warstwę wykonuje się farbą Remmers Siliconharzfarbe LA.
- Powłoka nawierzchniowa: Na białą lub barwną międzywarstwę nakłada się kryjącą powłokę farby Remmers Siliconharzfarbe LA.

Pomiędzy poszczególnymi cyklami roboczymi należy przestrzegać czasu schnięcia wynoszącego co najmniej 6 godzin, zależnie od warunków zewnętrznych. Świeżą powłokę należy chronić przed bezpośrednim nasłonecznieniem i deszczem zgodnie z regułami rzemiosła. Nie nakładać farby w temperaturach poniżej +5°C. Wielkości zużycia mogą się różnić i zależą od chłonności i faktury podłoża. Dokładne zużycie należy określić na powierzchni próbnej. Podczas nakładania powłok malarskich przestrzegać wytycznych VOB, część C, rozdział 3.1.3. Duże graniczące ze sobą powierzchnie należy pokrywać w jednym ciągu, mokre na mokre, w celu uniknięcia śladów łączenia. Nie stosować 2 różnych partii produktu Remmers Siliconharzfarbe LA na jednej powierzchni.

Technika laserunkowa

Przy stosowaniu do kolorystycznego scalenia kamienia naturalnego, cegły itd. podczas prac konserwatorskich z zastosowaniem zaprawy do wypełniania ubytków Remmers Restauriermörtel.

Proporcje mieszania:

1 część Remmers Siliconharzfarbe LA „pełny kolor” z 2-4 częściami Funcosil WS (nr art. 0614) lub Remmers Siliconharzfarbe LA farblos (bezbarwna) zależnie od stopnia prześwitywania i postawionego zadania. Do prac w technice laserunkowej na całych powierzchniach należy stosować półprzezroczyste farby Remmers Historic

Schl mmlasur względnie Remmers Historic Lasur. Produktu Remmers Siliconharzfarbe LA farblos (nr art. 6410) można uywa w celu uzyskania odpowiedniego stopnia przewitywania tylko w przypadku następujących materiaw: Siliconharzfarbe LA, Historic Schl mmlasur i Historic Lasur.

Narzucia, czyszczenie

Pędzel angielski, awkowiec, pędzel zwykły, waek futrzany. Pędzel, urządzenia i dysz  natryskową należy czyścić na wiez wod.

5.7.	Konserwacja dekoracji architektonicznych wykonanych z kamienia
------	---

Dekoracje architektoniczne wykonano z piaskowca i granitu. Prace związane z oczyszczaniem i rekonstrukcjami miejsc uszkodzonych muszą wykonywa wyspecjalizowani konserwatorzy lub rzeźbiarze z doświadczeniem w pracach konserwatorskich.

5.7.1.	Oczyszczanie powierzchni maszkaronw
--------	---

Kamienne maskarony prawdopodobnie by zabezpieczone w XIX wieku pokostem. Kamienie są przesycane olejem, co objawia się zkni ciem i pojawieniem brunatnych plam. Po dokładnych oględzinach rzeźb nie stwierdzono śladów polichromii. Proponuje się wykonać oczyszczająco/zmydlające okłady, których celem będzie usunięcie oleju z porów piaskowca, a tym samym brunatno-ltych zaplamie. W tym celu należy zastosować w pierwszej kolejności okłady z 10% kwaśnego węglanu amonu pozostawianego na obiekcie pod folią przez okres kil-ku godzin. Po przereagowaniu i wyekstrahowaniu oleju, co objawi się obecnością ciemnych plam na okładzie, należy naoy okłady odsalające. Zabieg można wykonać kilkakrotnie. W celu zintensyfikowania skuteczności zabiegu na przeolejone maskarony można naoy okłady o skladzie: Kilku procentowy NH4OH + nadtlenek wodoru (woda utleniona) + dodatek alkoholu w celu ustabilizowania procesu „burzenia”. Roztwór należy nakładać wraz z okładem z pulpy celulozowej i utrzymywa na obiekcie kilka-kilkanaście minut. Po usunięciu plam oleju obiekty należy odsoli.

5.7.2.	Oczyszczanie granitu
--------	-----------------------------

Do oczyszczania granitowych ciosów boniowania zaleca się zastosowanie przegrzanej pary wodnej o temperaturze około 1200C podawanej z agregatu pod ciśnieniem około 80 ba-rów. Można też zastosować metodą suchą, strumieniową opisaną powyzej. Szczególną uwagę należy zwrci na zdeintegrowane powierzchnie boniowania naroża południowo-wschodniego. Elementy te należy czyścić mechanicznie lub ręcznie dopiero po zabiegu wzmacniania.

5.7.3.	Wzmacnianie kamieni
--------	----------------------------

W miejscach, gdzie struktura kamienia naturalnego oraz sztucznego jest nadal osłabiona, należy ją wzmocnić. Proponuje się zastosowanie hydrofilnego preparatu opartego na tetraetoksylanie metodą nasycania przez pędzlowanie. Należy pamiętać, że optymalnymi warunkami dla prawidłowego przebiegu reakcji wiązania związków tetraetoksylanu jest wilgotno wzgl dna powietrza w granicach 50 – 70 %. Materiał przed nasyceniem musi być suchy, a po wprowadzeniu środka chroniony przed nadmierną wilgocią przez okres dwóch tygodni.

Zastosować np. preparat KSE 300 firmy Remmers – patrz punkt 5.4 niniejszej specyfikacji

5.7.4.	Wypełnienie ubytków i rekonstrukcje rzeźbiarskie
--------	---

Ubytki oraz rekonstrukcje rzeźbiarskie w piaskowcu należy wykonać przy pomocy mas mineralnych o podobnych parametrach fizyko-chemicznych oraz wizualnych, jak elementy historyczne. Kolor zaprawy dobrać do barwy kamienia naturalnego. Można zastosować gotowe preparaty do wypełniania ubytków. Gotowe zaprawy można mieszać w celu uzyskania konkretnego koloru, można modyfikować dodatkiem odpowiedniego kruszywa czy pigmentu naturalnego. Z technologicznego punktu widzenia zapraw wypełniającą należy nakładać warstwowo. Warstwa spodnia może zawiera grubsze kruszywo. Wszelkie narożniki i gbokie ubytki należy zbroi klamrami ze stali nierdzewnej. Zaletą tej metody jest pozostawienie wielkości ubytku bez powiększania i formowania w ksztt gniazda.

Zastosować np. preparat Restauriermrtel SK firmy Remmers – patrz punkt 5.6.9 niniejszej specyfikacji

5.7.5.	Likwidacja ubytków w kamieniu
--------	-------------------------------

Do ewentualnego wypełnienia drobnych ubytków w kamieniu zbitym, których w tej chwili nie widać, a mogą zostać odkryte w trakcie prac, należy użyć zaprawę opartą na żywicy sztucznej i kruszywie mineralnym, najlepiej rozdrobnionym granicie. Jako spoiwo proponuje się użyć żywicy poliestrową w konsystencji żelu, aby po zmieszaniu z wypełniaczem nie spływała z powierzchni ubytku.

- Żywica to mieszanka żywicy i utwardzacza

Uzyskana powłoka posiada bardzo dobrą przyczepność do podłoża i jest odporna na benzynę, oleje, smary, a także na krótkotrwałe działanie temperatury do 80°C.

Przygotowanie powierzchni:

- powierzchnie oczyścić z luźnych elementów odłuszczyć,

Proporcje mieszania:

Żywica – 100 części wagowych,

Utwardzacz – 2 do 3 części wagowych.

Czas przydatności do nanoszenia od momentu wymieszania z utwardzaczem:

Od 10 do 15 min w temperaturze 20oC

Wyroby uzupełniające:

Zasady postępowania:

Oczyścić i odłuszczyć powierzchnię. Wymieszać dokładnie żywicę z utwardzaczem i rozdrobnionym granitem do momentu uzyskania jednolitego koloru, przestrzegać wymaganych ilości utwardzacza. Czas przetwórstwa od 10 do 15 minut w temperaturze 20°C. Nanieść mieszankę na miejsce naprawy. W zależności od uszkodzenia można nałożyć kilka warstw pasty. Odczekać około 45 minut. Po tym czasie powierzchnię można obrabiać mechanicznie. Lepkość utwardzonej powierzchni polepsza przyczepność nakładanych kolejnych warstw, a w razie konieczności można ją usunąć przemywając rozpuszczalnikiem nitrocelulozowym. Minimalna temperatura nanoszenia wynosi +10°C. Typowe proporcje stosowane podczas laminowania wynoszą około 2 kg żywicy poliestrowej na 1 kg nośnika

UWAGA: Nie wlewać do puszki pozostałej, rozrobionej z utwardzaczem żywicy.

Czas schnięcia:

Około 45 min. w temperaturze 20 °C Czas ten można skrócić przez wygrzewanie przez 15 minut w temperaturze nie przekraczającej 60oC.

Szlifowanie: P80-P120,

Kolor: Żółty.

Czyszczenie sprzętu: Rozpuszczalnik do wyrobów nitrocelulozowych.

Warunki i czas przechowywania:

Przechowywać w suchych i chłodnych pomieszczeniach z dala od źródeł ognia i ciepła.

Unikać naświetlania promieniami słonecznymi.

Żywica: 12 miesięcy w temperaturze 20°C.

Przepisy BHP: Podane w Karcie Charakterystyki Preparatu Niebezpiecznego dla danego wyrobu.

Opakowanie: Żywica do laminowania jest w opakowaniach jednostkowych 1.0L.

5.8.	Konserwacja dekoracji architektonicznych wykonanych z kamienia Spichlerz Oliwski
------	---

Dekoracje architektoniczne w postaci płyt inskrypcyjnych usytuowanych na elewacji tylnej wykonano z piaskowca i wapienia olandzkiego. Prace związane z czyszczeniem i rekonstrukcjami miejsc uszkodzonych muszą wykonywać wyspecjalizowani konserwatorzy lub rzeźbiarze z doświadczeniem w pracach konserwatorskich.

5.8.1.	Oczyszczanie powierzchni płyt kamiennych
--------	--

Przed rozpoczęciem czyszczenia płyt należy zabezpieczyć zachowane polichromie poprzez zaklejenie relikwów bibułką japońską.

Do czyszczenia kamiennych płyt zaleca się zastosowanie przegrzanej pary wodnej o temperaturze około 1200C podawanej z agregatu pod ciśnieniem około 80 barów. Mycia parą nie należy wspomagać chemicznie z uwagi na wapienną płytę usytuowaną powyżej płyty z piaskowca.

5.8.2. Wzmacnianie kamieni

W miejscach, gdzie struktura kamienia naturalnego oraz sztucznego jest nadal osłabiona, należy ją wzmocnić. Proponuje się zastosowanie hydrofilnego preparatu opartego na tetraetoksylanie metodą nasycania przez pędzlowanie. Należy pamiętać, że optymalnymi warunkami dla prawidłowego przebiegu reakcji wiązania związków tetraetoksylanu jest wilgotność względna powietrza w granicach 50 – 70 %. Materiał przed nasyceniem musi być suchy, a po wprowadzeniu środka chroniony przed nadmierną wilgocią przez okres dwóch tygodni.

Zastosować np. preparat KSE 300 firmy Remmers – patrz punkt 5.4 niniejszej specyfikacji

5.8.3. Wypełnienie ubytków i rekonstrukcje rzeźbiarskie

Ubytki oraz rekonstrukcje rzeźbiarskie należy wykonać przy pomocy mas mineralnych o podobnych parametrach fizyko-chemicznych oraz wizualnych, jak elementy historyczne. Kolor zaprawy dobrać do barwy kamienia naturalnego. Gotowe zaprawy można mieszać w celu uzyskania konkretnego koloru, można modyfikować dodatkiem odpowiedniego kruszywa czy pigmentu naturalnego. Z technologicznego punktu widzenia zaprawę wypełniającą należy nakładać warstwowo. Warstwa spodnia może zawierać grubsze kruszywo. Wszelkie narożniki i głębokie ubytki należy zbroić klamrami ze stali nierdzewnej. Zaletą tej metody jest pozostawienie wielkości ubytku bez powiększania i formowania w kształt gniazda.

Zastosować np. preparat Restauriermörtel SK firmy Remmers – patrz punkt 5.6.9 niniejszej specyfikacji

5.8.4. Zabezpieczanie polichromii

Oslabione relikty zabytkowej polichromii zachowane w zagłębieniach formy rzeźbiarskiej kamiennych płyt należy wzmocnić 3% r-em Paraloidu B-72 w toluenie. W razie konieczności podklejenia łuszczących się łusek zastosować roztwory polialkoholu, może to być PRIMAL. Ewentualne uszkodzenia polichromii należy naprawić sposobami konserwatorskimi metodą punktowania. Do uzupełnień barwnych należy zastosować spoiwa akrylowe np. roztwory Paraloidu B-72, lub polialkoholu. Do spoiw należy dodawać naturalne pigmenty.

Dokładną metodykę w zakresie konserwacji oryginalnych polichromii należy uściślić przed przystąpieniem do realizacji. Relikty są zachowane w tak znikomej ilości, że nie przewiduje się odtwarzania kolorystyki detali.

5.9. Hydrofobizacja elewacji

Hydrofobizacja jest zabiegiem kończącym proces konserwacji muru. Dotyczy głównie cokołu i elementów kamiennych. Ma ona na celu zabezpieczyć powierzchnię elementów elewacji przed działaniem wody rozryzowej lub bezpośrednio narażonej na opady deszczu lub zaleganie śniegu. Zmniejsza się w ten sposób stopień zawilgocenia murów, a zarazem zwiększa odporność na zabrudzenia. Hydrofobizację wykonuje się gotowymi preparatami na bazie alkylotrietoksylanów, np. metylotrietoksylanie. Aby uzyskać właściwy efekt obiekt przed zabiegiem powinien być suchy. Zabieg należy wykonać przy pomocy pędzla, dwukrotnie, metodą „mokre na mokre”.

W przypadku zastosowania tynków renowacyjnych, nie zachodzi potrzeba dodatkowej hydrofobizacji.

W czasie prac zastosować ten preparat lub inny o równoważnych parametrach

- **np. gotowy preparat do hydrofobizacji Funcosil WS prod. firmy Remmers**
Wodny, hydrofobizujący środek impregnacyjny do mineralnych materiałów budowlanych

Rodzaj opakowania:

Kanister z tworzywa sztucznego 5 l lub 30 l

Zużycie:

Cegła wapienno-piaskowa gładka: min. 0,5 l/m²

Cegła wapienno-piaskowa łamana: min. 0,7 l/m²

Cegła licowa: min. 0,8 l/m²

Cegła o dużych porach: min. 1,5 l/m²

Beton komórkowy: min. 1,3 l/m²

Beton lekki: min. 1,0 l/m²

Kamień naturalny drobnoporowaty: min. 0,8 l/m²

Kamień naturalny wielkoporowaty: min. 1,5 l/m²

Składowanie:

W oryginalnych, zamkniętych pojemnikach, przy składowaniu w miejscu chłodnym, ale chronionym przed mrozem, co najmniej 12 miesięcy.

Oznaczenie zagrożeń: nie dotyczy

Najważniejsze zagrożenia dla człowieka i środowiska: nie dotyczy

Dane techniczne w momencie dostawy

Substancja czynna: alkiloalkoksyloksan

Zawartość substancji czynnej: ok. 10% wag.

Nośnik: woda

Gęstość: 1,0 kg/l

Odczyn pH: neutralny

Wygląd: mleczny

Dane techniczne po aplikacji i wytworzeniu substancji czynnej

Zawartość polisiloksanów: ok. 10 % wag.

Hydrofobowość: bardzo dobra

Nasiąkliwość w24 cegła wapienno-piaskowa: 0,07 kg/(m²h0,5)

Zdolność dyfuzji pary wodnej: zapewniona

Odporność na promieniowanie ultrafioletowe: bardzo dobra

Odporność na warunki atmosferyczne: bardzo dobra

Długotrwałość działania: bardzo dobra

Odporność na alkalia: zapewniona

Wysychanie bez klejenia się: zapewnione

Skłonność do brudzenia się: bardzo mała

Obszary stosowania

Do hydrofobizacji porowatych, mineralnych materiałów budowlanych takich jak cegła wapienno-piaskowa, kamień naturalny, mur z cegły licowej, tynki mineralne, beton komórkowy i lekki. Do hydrofobizacji istniejących powłok z farb mineralnych.

Właściwości produktu

- Jednoskładnikowy, nieszkodliwy dla środowiska, wodny środek impregnujący.
- Doskonała hydrofobowość
- Bardzo dobra zdolność penetracji także w przypadku wilgotnych podłoży
- Odporność na alkalia
- Wysychanie bez przebarwienia
- Zapach ledwo wyczuwalny
- Brak emisji substancji szkodliwych
- Poprawione bezpieczeństwo pracy

Baza produktu - Emulsja siloksanowa w wodzie.

Podłoże Warunkiem optymalnej hydrofobizacji powierzchni jest wchłonięcie przez nią środka impregnującego. Zależy to od porowatości materiału budowlanego i zawartości wilgoci. Po ewentualnym wykonaniu wzmocnienia, za pomocą estrów kwasu krzemowego, należy odczekać co najmniej 4 tygodnie. Przed zastosowaniem środka impregnującego należy odpowiednią metodą usunąć z podłoża nawarstwienia brudu i substancji szkodliwych, wykwitów solnych, zazielenienia spowodowane przez glony i mchy. Dzięki temu zabiegowi osiąga się otwarcie kapilar i porów zapewniające wchłanianie środka impregnującego. Pozostałości środków czyszczących (np. detergentów) należy dokładnie usunąć, ponieważ zmniejszają one głębokość wnikania i przez to skuteczność działania preparatu Funcosil WS.

Powierzchnie przylegające:

Części elewacji, które nie powinny stykać się z impregnatem, jak np. okna, powierzchnie lakierowane i przeznaczone do lakierowania, szkło należy chronić, podobnie jak rośliny, przez przykrycie folią budowlaną (polietylenową). Elementy wrażliwe na rozpuszczalniki np. bitumy lub styropian nie są zagrożone uszkodzeniem.

Sposób stosowania

Środek impregnujący Funcosil WS наносzony jest metodą niskociśnieniowego natryskiwania z zastosowaniem dyszy dającej szeroki strumień, nasycając tak aby po powierzchni materiału budowlanego spływała błonka płynu o długości 30-50 cm. Podczas aplikacji dysza powinna być prowadzona poziomo, bez odrywania, wzdłuż elewacji oraz natychmiast należy rozprowadzić preparat pędzlem angielskim lub szczotką. Cykl należy kilkakrotnie powtórzyć. Funcosil WS nakłada się mokre na mokre od góry do dołu. Aby uniknąć usterek, należy wydzielone części elewacji impregnować bez przerwy, aż do zakończenia zabiegu. W przypadku małych skomplikowanych

powierzchni, gdzie nanoszenie przez natrysk jest niemożliwe, można pracować także pędzlem. Aby uniknąć przy takiej metodzie pracy wprowadzenia zbyt małych ilości impregnatu, należy pracować dobrze nasączonym narzędziem. Świeżo zaimpregnowane powierzchnie należy chronić przed deszczem przez co najmniej 5 godzin. Silny wiatr i nasłonecznienie mogą przyspieszyć odparowanie nośnika, co niekorzystnie wpływa na głębokość wnikania. Funcosil WS można także nanosić na lekko wilgotne materiały budowlane. Decydująca jest ilość materiału, którą można wprowadzić. (Sprawdzić na powierzchni próbnej).

Temperatura stosowania:

Impregnację hydrofobizującą można wykonywać przy temperaturach pomiędzy 10°C i 25° C. Zbyt mocnego nagrzania powierzchni przez promieniowanie słoneczne można uniknąć stosując zasłony przeciwsłoneczne. Przy temperaturach poniżej 10° C odparowanie wody (nośnika) może zostać opóźnione. Pełna skuteczność impregnacji jest osiągnięta, w zależności od warunków atmosferycznych, dopiero po 1 - 2 tygodniach po wykonaniu zabiegu.

Badanie skuteczności działania

Nasiąkliwość powierzchniową mineralnych materiałów budowlanych przed i po zabiegu hydrofobizacji można sprawdzić płytką kontrolną Funcosil (nr art. 0732) lub rurką Karsten'a. Używając płytki kontrolnej Funcosil można w prosty sposób, metodą nie niszczącą zmierzyć wartość współczynnika w (nasiąkliwość powierzchniowa w kg/m²h^{0,5}) bezpośrednio na obiekcie. Badanie można przeprowadzić najwcześniej po 4 tygodniach od momentu wykonania zabiegu hydrofobizacji, otrzymane wyniki należy zanotować.

Wskazówki

Zużycie preparatu Funcosil WS należy określić na wystarczająco dużej powierzchni próbnej (1 – 2 m²). Na tej powierzchni można także sprawdzić skuteczność impregnacji. Powierzchnie testowe muszą być wystawione na działanie czynników atmosferycznych (deszcz, słońce, wiatr itd.). Wodne środki impregnujące mogą uaktywnić sole znajdujące się w elewacji, to znaczy w czasie procesu wysychania mogą na powierzchni elewacji pojawić się wykwity solne. Przy niektórych rodzajach kamieni naturalnych może wystąpić pogłębienie koloru.

W pracach związanych z ochroną zabytków zalecamy wstępne badania na powierzchniach próbnych.

Narzędzia, czyszczenie

Jako narzędzia nadają się wszystkie nierdzewne urządzenia niskociśnieniowe, pompujące i natryskowe, pompy do płynów. Urządzenia muszą być czyste. Po użyciu, jak również przy długich przerwach w pracy, należy je oczyścić dokładnie wodą.

5.10.	Stolarka okienna i bramy
5.10.1.	Stolarka okienna

Istniejąca, powojenna stolarka okienna podlega wymianie na nową, drewnianą, spełniającą współczesne normy termiczne. Należy wzorować się formą stolarki istniejącej.

Szczegóły wykonana prac związanych z wymiana stolarki (patrz SST 02.09)

5.10.2.	Konserwacja bram
---------	------------------

Współczesne, drewniane bramy należy poddać konserwacji. Powierzchnie należy oczyścić z warstw wtórnych – mechanicznie zdjąć współczesne powłoki lakiernicze. Wymienić fragmenty uszkodzone lub wykonać zabieg flekowania/kitowania. Miejsca osłabione należy wzmocnić żywicą poliuretanową. Przy stosowaniu żywic poliuretanowych nie zachodzi konieczność dodatkowego stosowania preparatów biobójczych. Miejsca odspojone, pęknięte należy skleić żywicą poliuretanową, a ubytki wypełnić szpachlami poliuretanowymi. Fragmenty drewna zawilgoconego należy dosuszyć, zdezynfekować, a następnie wzmocnić żywicą poliuretanową jak wyżej. Należy powtórzyć kolorystykę i zastosować lakierobejęc w kolorze ciemnego brązu.

Szczegóły wykonana prac związanych konserwacja bram (patrz SST 02.07)

Szczegóły wykonana prac związanych z wymiana stolarki (patrz SST 02.09)

5.10.3.	Konserwacja elementów metalowych
---------	----------------------------------

Detale historyczne i współczesne metalowe, np. ankry spinające mury, ślusarkę bram, zawiasy, kinkiety, ozdobne kraty okien przyziemia, skrzynki elektryczne należy oczyścić drucianą szczotką lub wypiąskować do stopnia czystości najmniej Sa 2½ / ST 3 wg. PN-ISO 85011. Temperatura podłoża przed nałożeniem powłok kryjących nie powinna być niższa niż -10°C (podłoże wolne od lodu i szronu) i temperatura wyższa, o co najmniej 3°C od temperatury punktu rosy. Gniazda korozji zabezpieczyć poprzez ustabilizowanie preparatami za-

wierającymi taninę – inhibitor korozji. Na warstwę zabezpieczającą należy położyć jednokrotnie farbę epoksydową do gruntowania (grubość powłoki 100 µm). Na warstwę gruntującą należy położyć jednokrotnie emalię poliuretanową (grubość powłoki 50 µm) w odpowiednim kolorze. Jako warstwę wierzchnią można zastosować farbę w kolorze grafitowym. Przy łącznej grubości powłoki 150 µm, trwałość w istniejących warunkach eksploatacyjnych powinna wynieść 5÷15 lat.

W kinkietach wymienić popękane szklenie.
Szczegóły wykonana prac związanych zabezpieczeniem antykorozyjnym (patrz SST 02.09)

5.11.	Obróbki blacharskie, orynnowanie
-------	----------------------------------

Zakres prac nie obejmuje spichlerza Oliwskiego.

Zdemontować istniejące orynnowanie i obróbki blacharskie (attyk, murów, pasów nadrynnowych, lukarny). Nowe obróbki wykonać z blachy miedzianej gr 0.6 mm. Pasy nadrynnowe układać na pełnym deskowaniu i odseparować od podłoża membraną systemową. Wszystkie opierzenia należy łączyć na zamki blacharskie (rąbek stojący lub leżący podwójny)

Szczegóły wykonana prac blacharskich (patrz SST 02.08)

5.12.	Napis informujący o funkcji obiektów spichlerz Panna
-------	--

Po usunięciu powojennego napisu i rysunku łodzi z górnej części naroża południowo-zachodniego elewacji południowej dopuszczalne jest zamontowanie w tym samym miejscu nowego, stylowego napisu informującego o funkcji obiektów. Projekt nowego napisu (opracowany w odrębnym opracowaniu) należy przedłożyć do akceptacji w Biurze Miejskiego konserwatora Zabytków w Gdańsku.

5.13.	Dokumentacja konserwatorska powykonawcza
-------	--

Zgodnie z wymogami konserwatorskimi należy wykonać powykonawczą dokumentację opisową oraz fotograficzną. Musi ona ilustrować stan obiektu bezpośrednio przed zabiegami, w trakcie trwania prac oraz po ich zakończeniu. Dokumentacja powinna wyraźnie wskazywać na użyte w trakcie renowacji metody i środki oraz zawierać profilaktyczne uwagi dla użytkownika obiektu.

6.	KONTROLA JAKOŚCI ROBÓT
-----------	-------------------------------

Ogólne zasady kontroli jakości robót podano w OST „Wymagania ogólne”.

Zasady kontroli jakości robót.

Roboty remontowe a zwłaszcza prace renowacyjne i konserwatorskie na elewacji budynku objętego ochroną konserwatorską, wymagają wysokich kwalifikacji i zezwoleń uzyskiwanych każdorazowo od PSOZ. Są one wydawane na podstawie ważnych dokumentów wykonującego prace lub sprawującego kontrolę nad pracami dyplomowanego konserwatora dzieł sztuki lub osoby posiadającej zezwolenie na wykonywanie określonych prac w obiektach zabytkowych.

System materiałów do renowacji materiałów elewacyjnych wymaga utrzymania odpowiednich warunków technicznych i klimatycznych. Ważne jest tu nie tylko zachowanie reżimu technologicznego w czasie aplikacji poszczególnych materiałów, ale również odpowiednich odstępów czasowych pomiędzy nakładaniem poszczególnych preparatów. Czas ten uzależniony jest od panującej temperatury, wilgotności powietrza, itp.

Wykonawca zobowiązany jest do ciągłej kontroli jakości wykonywanych prac. W tym celu konieczne jest, aby spełnione zostały następujące warunki:

- Wykonawca powinien posiadać odpowiednio przeszkolony personel.
- Wykonawca powinien posiadać odpowiedni sprzęt do czyszczenia powierzchni,
- przygotowania, nakładania, pielęgnacji stosowanych materiałów. Sprzęt ten musi być utrzymywany w dobrym stanie technicznym.

Wykonawca powinien posiadać przyrządy umożliwiające kontrolę jakości wykonywanych prac:

- termometry powierzchniowe,
- termometry do pomiaru temperatury powietrza,
- przyrządy do pomiaru grubości warstw.

Wykonawca powinien prowadzić bieżący zapis realizowanych prac, badań jakościowych i warunków atmosferycznych w odpowiednio przygotowanych i uzgodnionych

dziennikach. Kopia tej dokumentacji powinna być częścią dokumentacji powykonawczej.

W celu oceny prawidłowości wykonania impregnacji hydrofobizującej należy wykonać badanie nasiąkliwości powierzchniowej metoda nieniszcząca z zastosowaniem specjalnego przyrządu tzw. rurki Karsten'a.

Badanie należy wykonać najwcześniej po 4 tygodniach od wykonania hydrofobizacji. Pomiar należy prowadzić przez jedną godzinę. Uzyskany wynik nie może przekroczyć 0,2 kg/(m²/h).

Dostarczone na plac budowy materiały i zaprawy należy kontrolować pod względem ich jakości. Zasady dokonywania takiej kontroli powinien ustalić kierownik budowy w porozumieniu z Inspektorem nadzoru.

Należy sprawdzić zgodność rzeczywistych warunków wykonania robót z warunkami określonymi w Specyfikacji i potwierdzenie ich w formie wpisu do Dziennika budowy. Przy każdym odbiorze robót zanikających należy stwierdzić ich jakość w formie protokołów odbioru robót lub wpisów do Dziennika budowy.

Przeprowadzenie wszystkich badań materiałów i jakości robót związanych z realizacją robót należy do Wykonawcy

7. OBMIAR ROBÓT

Ogólne zasady obmiaru robót rozbiórkowych podano w OST „Wymagania ogólne”.

Jednostką obmiarową jest: mb, m², sztuka

Dla prac związanych z renowacją ścian obmiar robót prowadzi się w m² powierzchni poddawanej renowacji.

Każdorazowo należy wylizować warstwy i pogrubienia celem rzetelnego rozliczenia zużycia materiałów.

Ilość robót określa się na podstawie dokumentacji z uwzględnieniem zmian zaaprobowanych przez Inspektora nadzoru i sprawdzonych w naturze. Na etapie prac projektowych nie da się dokładnie określić zakresu prac, będzie to możliwe po skuci tynków i faktycznym określeniu zakresu prac z natury na placu budowy.

8. ODBIÓR ROBÓT

Ogólne zasady odbioru robót podano w OST „Wymagania ogólne”.

- Odbiór podłoża należy przeprowadzić bezpośrednio przed przystąpieniem do robót konserwatorskich. Jeżeli odbiór podłoża odbywa się po dłuższym czasie od jego wykonania, należy podłoże oczyścić i umyć wodą.
- Roboty uznaje się za zgodne z dokumentacją projektową, SST i wymaganiami Inżyniera kontraktu, jeżeli wszystkie pomiary i badania, dały pozytywne wyniki.

Jeżeli chociaż jeden wynik badania daje wynik negatywny, elementy tych prac nie powinny być odebrane.

W takim przypadku należy przyjąć jedno z następujących rozwiązań:

- powłoki wykończeniowe poprawić i przedstawić do ponownego odbioru,
- w przypadku, gdy nie są możliwe podane wyżej rozwiązania, usunąć niewłaściwie zaaplikowane preparaty lub elementy i ponownie wykonać roboty konserwatorskie.
- Częścią integralną odbioru jest przedstawienie uzupełnionego Dziennika Prac Konserwatorskich oraz dokumentacji konserwatorskiej fotograficznej i powykonawczej.
- Niedopuszczalne są następujące wady:
 - wykwyty w postaci nalotów roztworów soli wykrystalizowanych na powierzchni kamienia przenikających warstw wykończeniowych przenikających z podłoża, pleśni itp.,
 - trwale ślady zacieków na powierzchni, odstawanie, odparzenia i pęcherze wskutek niedostatecznej przyczepności powłok wykończeniowych do podłoża.

9. PODSTAWA PŁATNOŚCI

Ogólne podstawy płatności robót podano w OST „Wymagania ogólne”

Zasady rozliczania i płatności za wykonane roboty będą określone w umowie pomiędzy Zamawiającym a Wykonawcą.

Płaci się za wykonaną i odebraną ilość m² powierzchni konserwowanej według ceny jednostkowej, która obejmuje:

- przygotowanie i zabezpieczenie stanowiska roboczego,
- przygotowanie zaprawy lub farb,
- dostarczenie materiałów sprzętu,
- obsługę sprzętu nieposiadającego etatowej obsługi,
- przygotowanie podłoża,
- wykonanie prac konserwatorskich powłok wykończeniowych,

- oczyszczenie miejsca pracy z resztek materiałów,
- likwidacje stanowiska roboczego

10.	PRZEPISY ZWIĄZANE
------------	--------------------------

PN-EN 998-1 Wymagania dotyczące zapraw do murów. Część 1: Zaprawa tynkarska

PN-EN 1015-2:2000 Metody badań zapraw do murów. Część 2: Pobieranie i przygotowanie próbek zapraw do murów

PN-EN 1015-3:2000 Metody badań zapraw do murów. Część 3: Określenie konsystencji świeżej zaprawy (za pomocą stolika rozplywu)

PN-EN 1015-4:2000 Metody badań zapraw do murów. Część 4: Określenie konsystencji świeżej zaprawy (za pomocą penetrometru)

PN-EN 1015-7:2000 Metody badań zapraw do murów. Część 7: Określenie zawartości powietrza w świeżej zaprawie

PN-EN 1015-10:2001 Metody badań zapraw do murów. Część 10: Określenie gęstości wysuszonej stwardniałej zaprawy

PN-EN 1015-11:2001 Metody badań zapraw do murów. Część 11: Określenie wytrzymałości na zginanie i ściskanie stwardniałej zaprawy

PN-EN 1015-12:2002 Metody badań zapraw do murów. Część 12: Określenie przyczepności do podłoża stwardniałych zapraw na obrzutkę i do tynkowania

PN-EN 1015-18:2001 Metody badań zapraw do murów. Część 18: Określenie współczynnika absorpcji wody spowodowanej podciąganiem kapilarnym stwardniałej zaprawy

PN-EN 1015-19:2002 Metody badań zapraw do murów. Część 19: Określenie współczynnika przenoszenia pary wodnej w stwardniałych zaprawach na obrzutkę i do tynkowania

PN-88/B-32250 Materiały budowlane. Woda do betonów i zapraw

PN85/B-04500 Zaprawy budowlane. Badania cech fizycznych i wytrzymałościowych.

PN85/B-32250 Materiały budowlane. Woda do betonów i zapraw.

PN-B-30020:1999 Wapno.

PN-79/B-06711 Kruszywa mineralne. Piaski do zapraw budowlanych.

PN-90/B-14501 Zaprawy budowlane zwykłe.

PN-ISQ-9000 (Seria 9000, 9001, 9002, 9003, 9004) Normy dotyczące systemów zapewnienia jakości i zarządzanie systemami zapewnienia jakości.

PN-75/C-04630 Woda do celów budowlanych. Wymagania i badania.

PN-72/B-06190 Roboty kamieniarskie. Okładzina kamienna. Wymagania w zakresie wykonania i badania przy odbiorze.

PN-B-11203 Materiały kamienne. Elementy kamienne; płyty do okładzin pionowych zewnętrznych i wewnętrznych. W zakresie pkt.2.2. "Właściwości materiału kamiennego."

Warunki techniczne wykonania i odbioru robot budowlanych Część B-Roboty wykończeniowe, wydanie ITB – 2003 rok

Instrukcje producentów.